

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Alles heeft

Roman *zijn tijd*

Ria van der Ven-Rijken

Alles heeft zijn tijd

Uitgeverij Zomer & Keuning

Nieuwsblad Echo van het Zuiden, Juni 1947

Alle burgers van de gemeenten in de Langstraat wordt dringend verzocht mede te zoeken naar Harm Goudhart, boerenzoon uit 's Gravenmoer, die sinds 15 mei op raadselachtige wijze spoorloos is verdwenen. Harm heeft een flink postuur, blonde haren en grijze ogen. Hij ging op den dag voor zijn verdwijning gekleed in een bruine broek met daarop een blauwe zomerjas. De juiste tip zal door boer en boerin Goudhart van Het Moers Huuske aan de Hoofdstraat, rijkelijk worden beloond.

2012

De deur viel veel te hard dicht. Celine Kastelein schrok ervan, dat was nu ook weer niet de bedoeling. Ze was boos op Daan, zoals wel vaker het geval was als hij met zijn bazi-ge gedrag probeerde haar van zijn gelijk te overtuigen. Ze had zich al vaak voorgenomen om zich dan niet te laten gaan, maar tot nu toe was haar dat niet gelukt. Zijn dominante houding gaf haar altijd een gevoel van machteloosheid. En dat reageerde zij dan weer van zich af door de deur dicht te knallen. Vanachter de gesloten voordeur hoorde ze het portier van zijn auto ook hard dichtslaan. Hij was op zijn beurt boos omdat zij het niet eens was met hem en fel tegen hem in ging.

Terwijl zijn auto met hoge snelheid wegreed, leunde ze een moment tegen de dichte deur. Ze haalde diep adem. Waarom bemoeide Daan zich toch altijd overal mee? Ze liep al een halfjaar rond met het plan om een andere baan te zoeken. Na twaalf jaar trouwe dienst was ze haar baan als secretaresse op het kantoor van firma Versteeg beu. Ze zou zo graag iets anders willen doen. Als verkoopster in een winkel werken, bijvoorbeeld. Dat leek haar veel leuker dan de saaie administratie die ze wekelijks voorbij zag komen. Dat was

altijd hetzelfde. Maar Daan dacht daar heel anders over. Hij raadde haar het zoeken naar een andere baan met klem af, alsof ze een kleuter was die niet zelf kon beslissen.

Celine liep langzaam terug naar de kamer, waar ze enkele minuten geleden samen nog ruziemaakten. Daan had zijn koffie onaangeroerd laten staan. Toen ze hem met harde stem afbekte dat ze volwassen genoeg was om zelf te beslissen welk werk ze deed, was Daan abrupt opgestaan en boos vertrokken. ‘Dan doe je dat toch, eigenwijs kreng! Ik ga! Ik kan die stomme ideeën niet langer aanhoren waarmee jij onze levens de vernieling in wilt helpen.’

Heftige woorden. Hij had de daad bij het woord gevoegd.

Op tafel lag de streekkrant nog opengeslagen. In het middelste katern stond een grote advertentie voor een vacature. Een gerenommeerd modehuis in Breda zocht een leuke verkoopster van vijftientig tot dertig jaar oud. Dat leek haar wel wat. Ze was dertig, dus ze voldeed al aan één voorwaarde. Ze had er Daan op gewezen dat ze dit heel graag wilde. Dat ze zelfs droomde van zo’n baan.

Waarom was Daan er nu zo op tegen dat ze iets anders zocht? Hij wist toch dat ze toe was aan een nieuwe uitdaging. Ze had gezegd dat ze van plan was om vanavond nog een sollicitatiebrief via de mail de deur uit te doen. Daar was hij boos om geworden. Maar dat was niet het enige. Daan verzette zich zo vaak tegen haar keuzes en ideeën. Of het nu om een andere baan ging, om kleding of om eten, hij was het nooit eens met haar en hij wist het altijd beter. Ze kreeg de kriebels van zijn bemoeizucht.

Celine ging op de bank zitten en trok haar benen omhoog, ze sloeg haar armen eromheen en legde haar kin op haar knieën. Hoelang kon ze zijn gedrag nog verdragen, vroeg ze zich af. Ze kende Daan als kind al. Hij woonde met zijn ouders een paar straten verderop. Toen hij met zijn ouders verhuisde, verloor ze hem uit het oog. Tot een jaar geleden. Toen waren ze elkaar bij de bibliotheek weer tegen het lijf

gelopen. Zij had hem niet onmiddellijk herkend, maar Daan had haar staande gehouden. ‘Hé, jij bent toch Celine Kastelein?’

Ze had hem even met een peinzende frons aangekeken. Die lachende ogen... ‘Daan Hoeksema?’ Het was er aarzelend uit gekomen.

‘Ja,’ knikte hij enthousiast. ‘De enige echte Daan Hoeksema. Hoe gaat het met je?’

Van het een was het ander gekomen. Ze maakten een afspraak om bij te praten. Er volgden meer afspraken, Celine genoot van zijn aandacht. Hij verwende haar met kleine cadeautjes, nam haar regelmatig mee uit eten en belde om de haverklap op. Tegen zoveel belangstelling was ze niet opgewassen, ze werd al snel verliefd. En dat was wederzijds. Hij hield van haar blauwe ogen, haar blonde haar dat losjes op haar schouders viel, haar lichte huidskleur en haar slanke postuur.

Daan overlaadde haar met complimenten, maar daar was verandering in gekomen naarmate hun vriendschap zich verdiepte en ze een serieuzere relatie kregen. Meer en meer bleek dat hij een uitgesproken mening had over van alles en nog wat. En dat hij als vanzelfsprekend aannam dat zij er dezelfde gedachten op nahield als hij.

Bovendien kreeg hij er al snel een hekel aan als ze met haar beste vriendin Fiep Rozenbrand een afspraak maakte. Niet dat hij dat met zoveel woorden zei, maar zijn houding jegens Fiep was de laatste maanden een en al afwijzing. Soms reageerde hij zelfs uitgesproken vijandig als ze iets leuks over Fiep vertelde. Was hij jaloers op hun jarenlange vriendschap? Daar leek het verdacht veel op.

Maar er was meer wat Daan niet leuk vond. Als ze alleen naar de stad ging en met een leuk jurkje of een paar nieuwe schoenen terugkwam, kon dat zijn goedkeuring niet wegdragen. Hij voelde zich gepasseerd omdat ze hem er niet bij betrokken had, zei hij dan. Maar nu ze hem betrok bij haar

plannen om naar een andere baan uit te kijken, lag hij net zo goed dwars. Steeds vaker werkte hij tegen. Haar verliefdheid had daardoor een flinke knauw gekregen. Zo hoteldebotel als eerst was ze al een hele poos niet meer. Toch hield ze wel van hem. Daan had immers ook een goede kant. Ondanks zijn bemoeizucht en de woordenwisseling die daardoor vaak ontstond, kon hij ook echt lief en aardig zijn.

Nadat ze Daan in het begin van hun relatie aan haar ouders had voorgesteld, had haar moeder gekscherend gezegd: 'Daan is uiteindelijk toch een aardige vent geworden, Celine. Vroeger was hij het ettertje van de buurt. Weet je nog?'

Dat kon ze zich niet meer herinneren. Het was te lang geleden, en zo vaak trok ze toen niet op met de kinderen uit de buurt. Met Fiep was ze toen al wel dik bevriend. Kortgeleden was ze terloops met Fiep over Daan begonnen. Ze had verteld dat hij liever niet had dat ze dát deed of dát wilde doen.

'Hij maakt zich echt bezorgd om mij,' hield ze Fiep wat lacherig voor. 'Hij wil altijd het beste voor mij, ook al vind ik dat soms irritant.'

'Ik denk dat Daan je veel te dicht op de huid zit,' had Fiep ernstig geantwoord. 'Uiteindelijk zal hij je verstikken.'

'Meen je dat?' Celine was hoogst verbaasd. Fiep klonk zo serieus. Ze dacht nog wel dat Fiep Daan juist graag mocht. Fiep had geknikt en haar opmerking was Celine bijgebleven, echode zelfs telkens opnieuw door haar hoofd. Ze kon er wel om huilen. Waarom speelde Daan zo de baas over haar? Ze was toch capabel genoeg om zelf een beslissing te nemen? Ze sprong op en pakte de krant. Die sollicitatie ging vandaag nog de deur uit.

Na een goed sollicitatiegesprek kreeg Celine de betrekking in Breda aangeboden. Eigenaresse Marijke Westerman, een modieus geklede vrouw van middelbare leeftijd, die al vijf-

entwintig jaar de scepter zwaaide over het Modehuis, zag in haar een goede verkoopster. Celine kon haar geluk niet op. Het grote Modehuis beschikte over twee ruime etages, waar heren en dames hun slag konden slaan. Daarbij hoorde ook een afdeling met enerzijds sjieke en anderzijds casual kleding voor senioren. Ertussenin was een koffiecokner met zitgelegenheid waar klanten gratis een kopje koffie, thee of ijswater aangeboden kregen. Het Modehuis stond niet voor niets zo goed aangeschreven, klantvriendelijkheid kwam altijd op de eerste plaats. Celine zou een van de verkoopsters worden op de afdeling voor de dames. Marijke had er alle vertrouwen in.

Daan schudde minachtend zijn hoofd toen ze het hem vertelde. ‘Als je deze betrekking echt aanvaardt, moet je bijna elke koopavond én ook nog eens op zaterdagen werken. Dan kunnen we straks niks meer samen ondernemen. Ik zou het alsnog afblazen, als ik jou was. Je baan als secretaresse levert je trouwens een veel hoger inkomen op, met een veel betere verdeling van werkuren. Hoe dóm moet je zijn om in een winkel te willen werken.’

Zijn kwetsende woorden wierpen een schaduw over haar blijdschap. Voor de zoveelste keer was het zwemmen tegen de stroom in.

‘Daan, ik wil dit heel graag, dus ik ga wél akkoord,’ antwoordde ze geagiteerd. ‘En als ik mijn kleding daar aanschaf, krijg ik een behoorlijke personeelskorting. Dat is toch ook een leuke extra!’

Daan was er niet van onder de indruk, hij bleef volhouden dat het niet opwoog tegen het salaris dat ze nu verdiende. Bij een succesvol salesmanager als hij draaide alles om winst. Hij werkte in de meubelindustrie. Het kon altijd beter en het moest vooral altijd meer geld opleveren, vond hij. Dat zij bijvoorbeeld ook belangstelling had voor oude, brocante spullen waarmee ze haar hele huis had ingericht, was ook al zo’n pijnpunt in hun relatie. Allemaal rotzooi, volgens Daan. Hij

vond haar inrichting niet mooi. Oud, versleten en uit de tijd, een doorn in zijn oog.

‘Wacht maar eens tot we samen een huis gaan kopen,’ zei hij. ‘Dan ruimen we jouw malle-pietje-huishouding op en kiezen we iets duurzaam uit. Ik weet de weg in de meubel-industrie, de korting die ik kan bedingen is vast hoger dan de korting die jij krijgt bij dat Modehuis.’

Zijn genoegzame lachje kwetste haar diep van binnen opnieuw. Waarom was datgene wat zij voor ogen had bij Daan nou nooit goed? Waarom moest hij alles wat zij leuk vond altijd afkraken? Gelukkig moest hij snel weg. Hij speelde in zijn vrije tijd hockey en wilde geen enkele training missen. In dat opzicht maakte het helemaal niet uit dat zij straks ook op de zaterdag moest werken, dan was Daan toch meestal op het hockeyveld te vinden. Wat een onzin kraamde hij soms uit. Het was dat ze zoveel van zijn goede kant hield, maar anders zou het misschien beter zijn om haar relatie met hem te beëindigen. Fiep had gelijk. Daan zat haar veel te dicht op de huid. En toch wilde ze er niet aan denken het op te geven. Daan was niet altijd meegaand, maar hij had wel een hart van goud. En tenslotte kende elke relatie zo zijn problemen. Toch? Ze dacht aan hun verschillende karakters en interesses en twijfelde. Waren de verschillen bij hen niet al te extreem?

Dezelfde middag reed ze naar haar ouders, die in een prachtige villa aan de rand van Dongen woonden. Zij zouden vast net zo enthousiast over haar nieuwe baan zijn als ze zelf was en ze had op dit moment behoefte aan bevestiging, aan iemand die oprecht blij voor haar kon zijn.

Haar ouders, Pleuni en Sam Kastelein, waren welgesteld doordat haar moeder afkomstig was uit een goed milieu. Hun villa was een huwelijkscadeau geweest van haar opa en oma, die niet meer leefden. Opa had een succesvol leven als aan-nemer achter de rug en liet na zijn dood vele onroerende goederen na met een flinke spaarrekening. Haar moeder, en tante

Sylvie, waren er goed mee geweest. Ondanks dat goede milieu bleef haar moeder een eenvoudige vrouw. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg, zei ze weleens. Haar vader kwam uit een eenvoudige familie, hij verdiende de kost als schilder. Hij was een echte ambachtsman met gedreven passie voor zijn werk. Haar moeder keek altijd met gepaste trots op naar haar vader. Celine groeide als enige dochter op in een warm nest. Ze had een fijne, solide thuisbasis.

Toch had ze er zeven jaar geleden voor gekozen om uit huis te gaan. Ze was inmiddels drieëntwintig en het werd de hoogste tijd om op eigen benen te gaan staan. Haar beide ouders hadden haar daarbij op weg geholpen. Haar vader schilderde de eengezinswoning die haar ouders voor haar hadden gekocht van boven tot onder. En met haar moeder was ze alle brocante zaakjes in Noord-Brabant afgestruind om de boel in te richten. Ze had wel een andere smaak dan haar ouders, maar beiden hadden zich helemaal ingeleefd en ervoor gezorgd dat ze er gezellig bij zat.

‘Kind, wat fijn dat je doen kunt waar je zin in hebt,’ glimlachte haar moeder toen ze over het Modehuis vertelde. ‘Aanpakken die baan. Zo’n kans krijg je niet snel meer.’

‘Het lijkt me zo leuk om daar te werken. De administratie van Versteeg komt me al een tijdje de neus uit. Het is zo saai op kantoor. Ik móet gewoon iets anders gaan doen, mam.’

Celine zat met haar moeder in de grote woonkeuken. Haar moeder had een kortgeknipte coupe donkerblond geverfd haar en droeg een kleurige trendy bril. Het vleugje lipstick kleurde prima bij haar eenvoudige kleding.

Op het aanrecht lagen een zak gesneden boerenkool en een rookworst klaar voor het avondeten. Celine had er nog niet over nagedacht wat zij straks zou eten. Ze moest haar wekelijkse boodschappen nog doen. Boerenkool, daar had ze eigenlijk ook wel zin in! Haar moeder stond op en reikte haar een kop koffie aan.

‘Wat vindt Daan van je nieuwe baan?’ informeerde ze

belangstellend. Vragend trok ze een wenkbrauw op. ‘Of... weet hij het nog niet?’

Celine zuchtte. ‘Nee, Daan weet het ook al. Hij is helaas niet zo enthousiast. Hij moet nog aan het idee wennen, denk ik. Maar ik ben wel blij met jouw reactie, mam.’

Het ging haar op dit moment te ver om te vertellen dat ze er ruzie om hadden gehad. Daan trok vast weer bij, dat gebeurde altijd.

‘Waarom is hij niet enthousiast?’ Haar moeder klonk niet verbaasd, wel nieuwsgierig.

Celine haalde haar schouders op en roerde in haar koffie. ‘Tja, hij vindt het gewoon niks dat ik verkoopster word. Hij denkt dat ik daarmee geen vooruitgang boek. Het levert me financieel iets minder op dan bij Versteeg en ik zal natuurlijk de meeste zaterdagen moeten werken.’

Haar moeder nam zelf ook een kop koffie en schoof een schaalteje met cake op tafel. ‘Hier, neem een lekkere plak en kijk niet zo zorgelijk.’

Celine schoot in de lach. ‘Kijk ik zorgelijk? Ik ben echt heel blij met die baan, hoor!’

‘Goed zo! Jij bent zelf best in staat om te bepalen wat je graag wilt. Ik hoop niet dat je het erg vindt dat ik het zeg, maar ik vind Daan wel erg kortzichtig.’

‘Daan is bang dat ik er straks spijt van krijg,’ haastte ze zich te zeggen en ze hapte snel een stuk van haar cake. ‘Hij bedoelt het goed, mam,’ zei ze met volle mond. Ze wist heus wel dat ze het nu voor hem opnam, hoewel hij dat eigenlijk niet verdiende.

Haar moeder hoefde ze echter niets wijs te maken, die kende Daan inmiddels ook wel.

‘Blijf vooral jezelf, meisje. Laat je niet van de wijs brengen. Het gaat in dit geval niet om wat Daan ervan vindt, maar om wat jij ervan vindt. Als jij met plezier voor die betrekking als verkoopster kiest, met alle voor- en nadelen, moet hij dat gewoon accepteren.’

Ze knikte. Zo zag ze dat zelf tenslotte ook. Daan zou daar vanzelf achter komen, hij had waarschijnlijk even tijd nodig.

‘Ik heb je vader ook nooit in de wielen gereden. Hoewel het niet echt nodig was, wilde hij na ons huwelijk toch graag de kost blijven verdienen en niet zijn leven lang op mijn spaartegoeden teren. Je lijkt op hem. Jullie zijn geen hoogvliegers, maar wel doorzetters. Ik ben apetrots op je, Celine. Deze verandering is een nieuwe stap in je leven, die je voldoening zal geven.’

Haar moeder schonk nog een kop koffie voor hen beiden in. Toen ze weer wilde gaan zitten, ging haar mobiele telefoon over. Ze nam hem op.

‘Dag Syl, met Pleun.’

Celine observeerde het gezicht van haar moeder. Er verscheen een ernstige blik in haar ogen. Tante Sylvie was de oudste zus van haar moeder, de nestor van de familie, zoals ze haar weleens gekscherend noemden. Ze zag erop toe dat de onderlinge contacten binnen de familie goed verliepen. Celine vond tante Sylvie hooghartig en betweterig, een heel ander type dan haar moeder.

Haar moeder zei een paar keer ‘ja’ en vervolgens ‘ach, die arme ziel, hoe laat is dat gebeurd?’ Daarna luisterde ze weer. Celine vroeg zich af waarover het gesprek ging. Aan haar moeders gezichtsuitdrukking te zien was het geen goed nieuws dat tante Sylvie vertelde.

‘Oké Syl, bedankt voor je telefoontje. Als ik je kan helpen met het regelen van de uitvaart of iets anders, laat het me dan weten,’ besloot haar moeder het gesprek. ‘Tot snel.’ Ze verbrak de verbinding en legde haar mobiele telefoon weg.

‘Uitvaart?’ vroeg Celine nieuwsgierig.

Haar moeder kuchte emotioneel. Daarna snoot ze haar neus.

‘Oom Hendrik van Baardwijk, de broer van mijn moeder. Je weet wel, dat oude baasje van bijna honderd. Volgens tante Sylvie heeft hij niet geleden, hij zat vanmorgen in het

verpleeghuis dood in zijn stoel. Sjonge, dit komt wel onverwacht. Hij mankeerde niets, was alleen oud. We zullen hem zeker missen.'

'O mam, wat naar! Gecondoleerd met het verlies.' Celine wist dat haar moeder erg gesteld was op oudoom Hendrik. Hij was de laatst overlevende van oma's generatie. 'Nu is er geen oom of tante meer van je in leven.'

'Dat klopt. Hij was de laatste van die generatie.' Haar moeders woorden klonken opnieuw geëmotioneerd, maar ze herstelde zich meteen. 'Oom Hendrik was met zijn negenen-negentig jaar een oude, versleten man. Ik ben zo blij dat hij niet geleden heeft. Oom Hendrik is goed af, Celine.'

Samen haalden ze enkele herinneringen op. Celine had haar oudoom een paar maanden geleden voor het laatst gezien, nog voordat hij opgenomen werd op de afdeling van het verpleeghuis. Tante Sylvie had dat allemaal geregeld. Oudoom Hendrik was al lange tijd vergeetachtig en gedesorïenteerd. Tante kon het niet aanzien dat hij zich verwaarloosde in zijn oude huis in 's Gravenmoer. De man had dag en nacht toezicht en zorg nodig. Onlangs werd er Alzheimer bij hem vastgesteld. Celine had hem nog niet opgezocht in het verpleeghuis. Ze dacht er nu met enige schaamte aan. Maar het was te laat.

'Voel je maar niet schuldig,' merkte haar moeder op. 'Oom Hendrik had je vast niet meer herkend. De enige die hij nog kende, was tante Sylvie. Zij kwam dagelijks bij hem.'

Haar moeder glimlachte bij die herinnering. 'Nou ja, je kent tante Sylvie. Ze voelde zich verantwoordelijk voor oom Hendrik. Na de dood van tante Ada was ze zijn enige steun en toeverlaat. Oom Hendrik had het er moeilijk mee toen hij alleen achter bleef. Hij en tante Ada hebben het hun leven lang een groot gemis gevonden dat ze geen kinderen kregen, zei oom Hendrik jaren geleden. Het siert tante Sylvie wel dat ze altijd zo goed voor oom Hendrik heeft gezorgd.'

Celine fronste haar voorhoofd. 'De zorgzaamheid van

Tante Sylvie kan soms ook behoorlijk bemoeizuchtig zijn.'

'In het geval van oom Hendrik niet, Celine. Ze was oprecht bezorgd.'

Celine zweeg. Ze kon er niets tegen inbrengen. Het was inderdaad fijn dat tante Sylvie naar oudoom Hendrik omzag zodat hij niet nog meer vereenzaamde. Maar of dat geheel belangeloos was, betwijfelde ze toch. Oudoom Hendrik was niet rijk, maar ook niet bepaald arm. Tante Sylvie was naast zorgzaam en een beetje bemoeiziek ook hebbelijk van aard. Ze vergaarde graag goederen en was van geld ook niet vies. Bij haar thuis stonden mooie spullen, en die waren afkomstig uit diverse nalatenschappen van overleden familieleden, had Celine weleens van haar moeder begrepen. Ze vroeg zich af hoe het verder zou gaan met de nalatenschap van de oude baas. Daar zou tante Sylvie zich naar verwachting ook in vastbijten.

'Blijf je eten?' informeerde haar moeder. 'Ik maak een stampot van boerenkool. Papa komt dadelijk ook thuis, dan kun je hem meteen alles vertellen over je nieuwe baan.'

Celine aarzelde een moment. Misschien was de boosheid van Daan inmiddels verdwenen en kwam hij voor etenstijd nog zijn verontschuldiging aan bieden. Daar hoopte ze diep vanbinnen een beetje op. Als ze hier bleef, stond Daan voor een gesloten deur. Nou ja, dan was dat maar zo. Ze kon niet altijd rekening houden met zijn gedrag. Ze was graag bij haar ouders. Als Daan haar wilde zien, kon hij haar altijd nog bel len om iets af te spreken. Haar mobiele telefoon droeg ze dag en nacht bij zich.

'Oké,' besloot ze. 'Ik prik graag een vorkje mee. Dan hoeft ik lekker ook niet meer te kokkerellen als ik thuiskom.'

Dit bespaarde haar niet alleen tijd en werk, ze popelde ook van ongeduld om haar vader het goede nieuws te vertellen.

Celine diende een dag later haar ontslag in bij firma Versteeg. Haar werkgever vond het jammer, ze was een betrouwbare kracht. Hij vroeg zelfs of ze misschien belangstelling had voor een andere kantoorfunctie, zodat ze alsnog bij het bedrijf kon blijven. Maar Celine legde uit dat ze graag iets heel anders wilde gaan doen. Ze had deze nieuwe uitdaging nodig.

Daar kon haar werkgever niets tegen inbrengen. Hij handelde vervolgens het zakelijke gedeelte af en met aftrek van de vakantiedagen waarop ze recht had, hoefde Celine nog maar kort te werken. Per 1 april werd ze bij het Modehuis verwacht.

Opgelucht kwam ze thuis, waar ze meteen even met haar moeder belde om over de ontslagaanvraag te vertellen. Ze wist hoe haar beide ouders met haar meeleeften. Dat was nooit anders geweest. Ze wist daarom ook dat ze met alles wat haar bezighield altijd bij hen terecht kon. Alleen over de schaduwkant van haar relatie met Daan sprak ze niet.

Ze had er allang spijt van dat ze laatst iets tegen Fiep gezegd had. De woorden die Fiep toen gebruikt had, kon ze nog altijd niet uit haar hoofd krijgen. ‘Veel te dicht op de huid...’ ‘Verstikken...’ Hoeveel ze ook van Daan hield, ze ging hem nu steeds vaker met de kritische ogen van Fiep bekijken. Het maakte haar triest.

Anders dan ze gehoopt had, was Daan niet teruggekomen op zijn negatieve reactie. Hij bood geen excuses aan en feliciteerde haar ook niet toen ze vertelde dat ze de betrekking inderdaad had aangenomen. ‘Daar krijg je spijt van,’ voor-spelde hij sarcastisch. ‘Wacht maar af!’

Dat ze het als verkoopster best eens heel goed naar haar zin zou kunnen krijgen, kwam niet eens bij hem op. Hoewel zijn boosheid gelukkig wel gezakt was, bleef de situatie tussen hen in staan. Het mooie boeket en de parfum die ze als

goedmakertje van hem gekregen had, veranderde daar weinig aan. Het was vooral beklemmend om het onderwerp van haar nieuwe werk aan te roeren. Ze had het gevoel alsof ze steeds op eieren moest lopen.

Op de kast stond inmiddels de rouwkaart van haar oudoom. Een van de weinige die verstuurd waren, nu zijn wereld almaar kleiner geworden was. De begrafenisdienst zou over twee dagen plaatshebben in de grote dorpskerk. Daarna zou oom Hendrik in besloten kring worden begraven.

Toen Daan de kaart bekeek, verscheen er een rimpel boven zijn neus. ‘Je verwacht toch niet dat ik met je meega naar die begrafenis?’ vroeg hij met enige aarzeling. ‘Het komt me echt niet uit, Celine. Ik heb die middag al een belangrijke afspraak staan met een potentiële klant. Dat gaat wel voor.’

Celine haalde haar schouders op. Ze vond het niet erg. Daan kende oudoom Hendrik nauwelijks. ‘Goed, dan ga ik gewoon samen met mijn ouders.’

‘Dan is het goed!’ Opgelucht keek Daan haar aan. ‘Als ik deze klant binnenhaal, krijg ik namelijk een mooie opslag. Een huis voor ons samen wordt dan zo langzamerhand wel haalbaar. Ik heb er zin in. Het moet er maar eens van komen, vind je ook niet? Als ik de huur van mijn appartementje opzeg en jij kunt deze woning goed verkopen, kunnen we daar vast een aardig optrekje voor terugvinden, zeker met die opslag in het vooruitzicht. Ik zag op Funda al mooie dingen. Zullen we er deze week samen eens naar kijken?’

Celine zag zijn ogen glinsteren. Toch stuitten de woorden over zijn toekomstdroom haar tegen de borst. Zij was nog niet zover, besepte ze opeens. Helemaal niet. Ze had haar huis van haar ouders gekregen, en wilde het niet zomaar van de hand doen. En wat zou er met al haar brocante spullen gebeuren? Dit huis was haar thuis geworden en het interieur lag haar na aan het hart. Als ze op het voorstel van Daan in

zou gaan, zou ze dat alles moeten opgeven. Ze zou zichzelf verliezen.

Zoals hun relatie nu verliep, vond ze het voorlopig best. Afspraakjes met af en toe een etentje, een lunch, een bioscoopbezoekje of een ander leuk uitstapje, daar beleefden ze samen plezier aan. Zo moest het voorlopig maar blijven. Ze wilde zich eerst volledig gaan focussen op haar nieuwe baan. Ze was vast van plan om een goede verkoopster te worden.

‘Je gaat wel heel snel, Daan’ wimpelde ze voorzichtig af. ‘Ik begin binnenkort met mijn nieuwe baan, daar zal ik eerst al mijn energie wel voor nodig hebben.’

Zijn glinsterende ogen flikkerden geïrriteerd. Ze merkte meteen dat zijn humeur kelderde toen hij haar toebeet: ‘Ik dacht dat we daar samen al wel aan toe waren.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Jij misschien wel, maar ik nog niet.’

‘Dus jouw nieuwe baan is belangrijker dan onze toekomst?’

‘Ik heb voorlopig geen haast.’

‘Nee, maar jij woont ook niet in een krap appartement zoals ik. Je kunt je vast wel voorstellen dat ik het beu ben om daar te wonen. Met de opslag van mijn baas zet ik een flinke stap voorwaarts. Dat geeft mij nieuwe kansen en die laat ik niet onbenut, lieve Celine. Je zult wel moeten! We houden toch van elkaar! Ik laat je deze week de huizen zien die op Funda te koop staan. Ik weet zeker dat je dan net zo enthousiast zult worden als ik.’

Celine voelde hoe haar nekharen overeind gingen staan. Daan walste weer eens over haar heen. Toch zweeg ze, ze wilde nu geen discussie. Ze had andere dingen aan haar hoofd. Morgen een begrafenis, binnenkort een nieuwe baan.

Even schrok ze toen ze Daan zelfvoldaan zag glimlachen. Hij legde haar zwijgen uit als toestemmen! Ongerst keek Celine zijn auto na. Ze hield van hem. Natuurlijk! Als ze aan de toekomst dacht, was dat altijd een toekomst met Daan.

Maar... was haar liefde voor hem wel groot genoeg? Ze kreeg een steeds grotere hekel aan zijn bazige gedrag. Wat moest ze met al deze gevoelens? Verward wendde ze zich af van het raam en belde Fiep op. Fiep was naast haar ouders de meest stabiele factor in haar leven. Haar beste vriendin, die ze in vertrouwen kon nemen.

Fiep Rozenbrand draaide haar lange donkerblonde haren in een grote badhanddoek. Ze had een poos in bad gelegen met een spannend boek en zichzelf daarbij getrakteerd op een glas witte wijn. Toen het schuimende badwater na een halfuur begon af te koelen, dronk ze de laatste slok wijn op, legde het boek op de wastafel en stond op. In de douche-ruimte naast het bad spoelde ze zich af. Wat was dit heerlijk. Na een lange schooldag kon ze hier altijd enorm van genieten. Ze keek in de spiegel en controleerde of de badhanddoek stevig om haar haren zat. Daarna smeerde ze meteen een voedende nachtcrème op haar gezicht. Haar lichtbruine ogen stonden vermoeid, ondanks het ontspannen halfuurtje.

Ze huiverde ineens en trok snel haar ondergoed en nachthemd aan met daaroverheen een warme badjas. Het was nog redelijk vroeg in de avond, maar ze had geen zin meer om zich weer aan te kleden. Buiten was het de hele dag al druilerig. Daar was op dit moment nog geen verandering in gekomen, zag ze toen ze langs het raam liep. Beneden zette ze de verwarming een graadje hoger. Ze had echt behoefte aan een beetje rust en warmte, ze was moe na deze drukke dag. De kinderen van groep vier, met wie ze als klassenassistent werkte, waren druk en ongezeglijk geweest. Vanwege het druilerige weer hadden ze tijdens de pauzes niet buiten kunnen spelen. Al hun energie kwam er zodoende tijdens de uren uit. Het ene kind stak het andere aan. De ene keer kon ze dat beter verdragen dan de andere keer.

Na een tijdje trok ze de badhanddoek van haar hoofd en haalde een borstel door het vochtige haar. Ze wilde net

de tv aanzetten toen haar telefoon overging.

Celine!

Fiep schoof op de bank en bedekte haar benen onder de warme stof van haar badjas. Voor Celine maakte ze graag tijd. Het was zeker een uur later toen ze de verbinding eindiglijk verbrak. Wat was Celine enthousiast over haar nieuwe baan. Maar dat Daan haar in dat opzicht niet van harte ondersteunde, vond Fiep al net zo merkwaardig als Celine zelf. Wat mankeerde die vent toch, met zijn vervelende houding?

Fiep was al vanaf haar zesde dik bevriend met Celine, en kind aan huis bij tante Pleuni en oom Sam. Bij de Kasteleintjes had ze in de moeilijkste tijd van haar leven een tweede thuis gevonden. Haar eigen thuissituatie was totaal anders dan die van Celine. Haar moeder overleed toen ze net tien jaar oud was. Zij en haar jongere broertje Raff bleven met hun vader ontredderd achter. Familieleden en burens deden wat ze konden om hun huishouden zo soepel mogelijk te laten verlopen, zodat hun vader dagelijks naar zijn werk kon blijven gaan en ze als gezin verder konden.

Nog voor haar twaalfde verjaardag kwam haar vader thuis met een nieuwe vriendin, Hester Koks. Deze ingrijpende verandering én het gemis van haar moeder zorgden ervoor dat ze steeds vaker naar Celine ging. Raff zocht in die dagen zijn eigen weg, hij trok meestal op met een buurjongen van zijn leeftijd. Uiteindelijk trouwde vader met Hester, met wie ze langzaam maar zeker een betere relatie kreeg. Toch werd haar ouderlijk huis nooit meer écht haar thuis. Haar vader had meer oog voor Hester dan voor zijn eigen kinderen. Dat creëerde de nodige afstand. Ze voelde zich nog het meest thuis bij tante Pleuni en oom Sam. En Celine was in de loop der jaren veel méér geworden dan alleen maar haar beste vriendin. Ze was als een zus die ze nooit had gehad. Zo voelde dat.

Ze gunde Celine dan ook het allerbeste. Toen Daan Hoeksema vorig jaar weer in het leven van Celine opdook, leek het wel een sprookje. Die twee waren zo verliefd op

elkaar, dat ze weleens jaloers was. In haar gedachten verscheen dan altijd het gezicht van Martijn. Ze vroeg zich af of ze misschien een kans bij hem zou maken als hij vrij man was. In haar dromen gebeurde dat wel. Maar dromen waren bedrog.

Zo hoffelijk als Daan in het begin was, zo bazig en bezitterig was hij nu. Hij verstikte Celine met zijn vervelende gedrag. Dat was de laatste maanden steeds erger geworden. Fiep wist niet zeker of Celine dat doorhad, want verliefde mensen keken doorgaans door een roze bril. Maar Celine was toch redelijk realistisch, die liet zich de kaas niet zomaar van het brood eten. Nadat Celine een tijdje geleden terloops iets over het gedrag van Daan vertelde, had Fiep eerlijk gezegd dat ze zich zorgen maakte. ‘Ik denk dat Daan je veel te dicht op de huid zit. Uiteindelijk zal hij je verstikken.’

Celine had er niet op gereageerd. Ze wist dat zij – Fiep – het bij het rechte eind had. En nu was Daan dus op de prop-pen gekomen met het idee om met Celine naar een ander huis te kijken en met haar samen te gaan wonen.

‘Daar ben ik nog lang niet aan toe, Fiep. Dat heb ik hem ook verteld. Ik wil eerst alle tijd nemen voor mijn nieuwe baan. Maar Daan staat erop dat ik deze week samen met hem naar de huizenmarkt op Funda kijk. Waarom wil hij alles altijd zo snel? Ik ga mijn huis voorlopig nog niet uit, hoor. Daan heeft trouwens een heel andere smaak, ik moet er niet aan denken om mijn gezellige huisje op te geven.’

Fiep vond het vanzelfsprekend dat Celine zich nu eerst op haar nieuwe baan wilde concentreren. Het ging tenslotte om compleet ander werk, ze zou echt moeten wennen. En dat Celine hield van dat prachtige huisje waar ze nu woonde, begreep Fiep ook best. Ze hoopte maar dat Celine zich niet onder liet sneeuwen en opgewassen was tegen de bazigheid van Daan. Eerlijk gezegd begon ze te vermoeden dat die twee karakters toch niet zo goed bij elkaar pasten als aanvankelijk leek.

Fiep duwde haar mobieltje in de zak van haar badjas. Ze liep naar de tafel waar ze bij thuiskomst de reclamefolders had neergelegd. Zou de rouwkaart van Celines oudoom daar ook tussen zitten. Inderdaad vond ze een envelop met een zwart randje eromheen. Ze haalde de kaart eruit.

In de Heer ontslapen... Hendrikus Berend van Baardwijk... Afscheidsdienst van 14.00-15.00 uur...

De volgende morgen kostte het Fiep wel wat moeite om vrij te krijgen voor de uitvaart. De onderwijzeres van groep 3 had zich ziek gemeld en dat zorgde voor extra werk. Halverwege de dag meldde zich gelukkig toch nog een oproepkracht die de komende week alle werkzaamheden van de zieke juf over kon nemen. Zodoende kreeg ze de toezegging dat ze op de dag van de begrafenis enkele uurtjes kon worden gemist.

Het verbaasde Fiep niet dat er maar weinig mensen op de begrafenis waren. Oudoom Hendrik was tenslotte zo oud geworden! Toch vond ze het een beetje treurig. Slechts enkele naaste familieleden zaten er, een afgevaardigde van het verpleeghuis en dan zichzelf nog. Ze zat in de kerkbank bij Celine, oom Sam en tante Pleuni, en ze miste Daan bij deze gelegenheid. Waarschijnlijk kende Daan oudoom Hendrik niet zo heel erg goed, maar hij had toch voor Celine en haar ouders wel mee kunnen gaan? Een familielid verliezen bleef nu eenmaal een verdrietige gebeurtenis, hoe oud iemand ook werd.

Fiep kende iedereen. Tante Pleuni die met haar gezin aan de andere kant van tante Sylvie zat. De paar neven en nichten achter hen. Ze had zich altijd heel erg betrokken gevoeld bij deze familie.

Na de begrafenis ging ze met tante Pleuni, oom Sam en Celine mee naar de villa en bleef daar eten. Tante Pleuni haalde herinneringen op aan haar oom. De verhalen kwamen als vanzelf naar buiten.

Na het avondeten bracht Celine haar met de auto thuis. Ze woonde bijna net zo riant als Celine en was dan ook heel tevreden met haar eengezinswoning en het kleine tuintje. Ze had het jaren geleden samen met haar vader uitgezocht en er het vrijgekomen geld uit de nalatenschap van haar moeder in geïnvesteerd. De maandelijkse lasten kon ze met haar salaris prima opbrengen. Het allerbelangrijkste was dat ze zich er heerlijk thuis voelde.

‘Hoe gaat het nu tussen Daan en jou,’ durfde ze uiteindelijk te vragen toen Celine de tijd nam om nog een kop koffie bij haar te drinken. Ze zag Celine aarzelend naar woorden zoeken. Er verscheen zelfs een frons boven haar neus.

‘Daan...’ Celine beet op haar lip voordat ze verder sprak. ‘Hij is erg veranderd sinds ik hem vorig jaar weer ontmoette. Dat is jou waarschijnlijk ook niet ontgaan? Onze meningsverschillen groeien helaas met de dag. Soms is hij echt onmogelijk!’ Celine slaakte een diepe zucht. ‘Toch hou ik van hem. Daan heeft namelijk ook een hele lieve kant, snap je. Hij draagt mij op handen.’

Daarna begon Celine over haar nieuwe baan en Fiep voelde aan dat ze verder niet over haar relatie met Daan wilde praten.

Ze beloofde om tijdens Celines eerste werkweek een nieuwe outfit bij het Modehuis aan te schaffen. ‘Als jij me dan wilt adviseren,’ hoopte ze. Dat vond Celine een goed idee, ze keek er nu al naar uit.

Klokslag tien uur stond Celine op. Toen Fiep de deur achter haar dichtdeed, besloot ze meteen naar bed te gaan, maar de slaap wilde niet komen. Gedachten aan de begrafenis van vanmiddag en de relatie tussen Celine en Daan hielden haar wakker. Voor de zoveelste keer draaide ze zich om en ongewild nestelde ook Martijn de Wit zich weer in haar gedachten.

Martijn, schoolhoofd van De Bonte Specht. Hij was het die haar tien jaar geleden als klassenassistent voor groep vier aannam. Op dat moment was haar hart sneller gaan slaan.

Het was liefde op het eerste gezicht. Ze had nooit geweten dat het echt bestond, totdat het haar overkwam. Maar het bleek een onmogelijke liefde. Martijn was getrouwd, vader van twee kinderen en maar liefst vijftien jaar ouder dan zij. Hij was onbereikbaar voor haar en daar moest ze mee leren leven, hoewel dat in de achterliggende jaren niet altijd makkelijk was gebleken. Haar heimelijke liefde voor Martijn hield ze al tien jaar voor zich. Die wilde ze met niemand delen, zelfs niet met Celine. Ze had gehoopt dat het op een dag over zou gaan, maar dat gebeurde niet. En zolang de liefde voor Martijn haar hart en hoofd bezet hield, was er ook geen ruimte voor een ander.

Het contact tussen Celine en Fiep werd vanaf april weer intensiever. Celine begon bij het Modehuis en was na haar eerste werkdag alleen nog maar enthousiaster geworden. De collectie met voorjaarskleding was prachtig en ze vond haar collega's aardig. Fiep hield woord en kwam tijdens de koopavond langs. Ze zag meteen dat het werk Celine op het lijf geschreven was. Bij binnenkomst was haar vriendin juist bezig met een klant en ongemerkt observeerde ze haar terwijl ze deed alsof ze in de kledingrekken snuffelde. Later hielp ze haar mee met de keuze voor een broek met daarop een kleurige bloes. Celine kwam ook nog aandragen met een trendy jasje dat er goed bij paste.

Eigenlijk was dit niets nieuws, bedacht Fiep glimlachend, toen ze met een volle tas van het Modehuis de deur uit ging. Zo ging het tenslotte al jaren. Hoe vaak waren ze samen niet gaan shoppen en hadden ze elkaar geholpen met het kiezen van nieuwe kleren? Ze was haast vergeten dat Celine haar nu beroepsmatig hielp.

Ze nam zich voor om Hester straks op te bellen en haar deze kledingwinkel ook aan te bevelen. Misschien dat ze samen eens konden gaan. Hester was meestal wel in voor een dergelijk uitstapje.

In de week na Pasen kwam er een duidelijke verbetering van het weer op gang. De lente hing in de lucht. Fiep vond de aangename temperaturen heerlijk en liep regelmatig door haar tuintje waar bloembollen vol in bloei stonden. Maar echt genieten deed ze deze middag niet. Haar gedachten waren weer bij Martijn. Vandaag na schooltijd had hij aan het personeel een nieuwtje meegedeeld. Met ingang van het volgende schooljaar zou hij overgeplaatst worden naar een andere school. Enthousiast vertelde hij over zijn nieuwe baan, die hij als een grote uitdaging beschouwde. Ze zag de blijdschap in zijn ogen.

Er werd al naar een ander schoolhoofd gezocht. De sollicitatieprocedure was meteen in gang gezet. Fiep had moeite moeten doen om haar schrik te verbergen. Martijn weg! Ze kon het zich niet voorstellen.

Thuis had ze spontaan een huilbui gekregen. En hier liep ze nu, met betraande ogen, tussen de bloeiende bloemen in de lentezon. Waarom, waaróm kon ze de knop niet omzetten? Ze wilde deze gevoelens helemaal niet hebben! Al zoveel jaren was er geen ander dan Martijn. Elke werkdag zag ze hem, elke avond droomde ze van hem. En nu moest ze over een paar maanden zijn vertrouwde aanwezigheid missen. Ze kon het niet bevatten. Tussen de bloeiende bollen bedaarde ze wat, maar ze kreeg die avond geen hap eten door haar keel. Toen Celine haar tegen acht uur opbelde, zorgde dat voor een welkome afleiding. Celine vertelde dat ze een brief had gekregen van een notaris. Het testament van oudoom Hendrik zou worden geopend en haar aanwezigheid was gewenst. Fiep keek ervan op. Dat was een spannende ontwikkeling.

‘Ik kom bij je langs zodra ik iets weet,’ beloofde Celine.

Een erfenis zorgt voor een onverwachte ontdekking

De welgestelde Celine erft een huis van haar oudoom in 's Gravenmoer en hoewel er flink gerenoveerd moet worden, is ze er meteen helemaal weg van. Met de hulp van haar vriendin Fiep gaat ze vol enthousiasme aan de slag met de verbouwing. In tegenstelling tot Celines vriend Daan, die overal kritiek op heeft en het huis het liefst wil verkopen. Dan wordt er tot ieders grote schrik een stoffelijk overschot gevonden in de tuin, dat dateert uit de jaren 1945-1950. Celine komt in contact met de Canadese Tommy, die hoort over de vondst in 's Gravenmoer, waar zijn familie vandaan komt. Hij lijkt meer te weten.

Ria van der Ven-Rijken schrijft meeslepende familieromans met herkenbare thema's. In *Alles heeft zijn tijd* worden moderne verhaallijnen op een indrukwekkende manier verweven met de naoorlogse jaren.

Z&K

ISBN 978 94 0191 488 8 NUR 344

9 789401 914888

www.romanserie.nl